

Τα όνειρα στην υπηρεσία των αξιών (4888)

Το σκοτάδι τυφλωμένο καλύπτεται από το φωτεινό μανδύα του ήλιου. Τα φυτά ξεμυτίζουν έτοιμα να αρχίσει η διαδικασία ανάπτυξής τους, χαρούμενα που ζουν ακόμη παρά τις λεηλασίες των κατακτητών. Τα κτίρια είναι έτοιμα να δεχτούν το φόρτο των πραγμάτων και των ανθρώπων - που ψάχνουν μέσα τους να βρουν το νόημα της ζωής - χωρίς να αρθρώνουν λέξη, τι να πουν άλλωστε; Οι άνθρωποι περπατούν στους δρόμους, γελούν, μιλούν, εργάζονται, αλλά πάντα μέσα στο μυαλό τους έχουν την ιδέα. Κλώθουν συνέχεια μέσα στο υπέρογκο μυαλό τους τρόπους για να επιτεύξουν, για να πραγματοποιήσουν ό,τι ονειρεύονται, ό,τι λαχταράει η ψυχή τους, ό,τι υπηρετεί τα πάθη και τους καημούς τους. Και οι αξίες; Και η τιμή; Του βρίσκονται οι αξίες; Ψάχνω από μυαλό σε μυαλό και από ψυχή σε ψυχή, μα δεν μπορώ να βρω χώρο να χωρέσουν οι αξίες. Τα χρυσοποίκιλτα όνειρα των ανθρώπων είναι τόσο μεγάλα που για να χωρέσουν στη γη, σαν πολέμου πτώματα πετιούνται οι αρετές στο κενό. Η ελευθερία, η τιμή σαν κάποιες άλλες Ιφιγένειες, έγιναν θυσία στο βωμό του ονείρου, σφάζονται για το μέγα καλό του κόσμου.

Αλλά ο χρόνος - τι μεγάλο κρίμα! - τελείωσε. Κλεψύδρα πια δεν υπάρχει. Πάει, έσπασε και αδικώς τρέχουν οι άνθρωποι να τον προλάβουν. Το βέλος της Άρτεμις τους δρόμους με αίμα γεμίζει και από το Δία νέους ανθρώπους ζητά, όχι ανίδεους ονειροπλάστες, αλλά ενάξιους δημιουργούς. Του ονείρου η πλάνη πρέπει να αποκαλυφθεί. Δεν αντέχει πια η ζωή να συντηρεί όνειρα, που μόνο σκοπό τους έχουν εξυπηρετήσουν έναν προσωπικό εγωισμό, ένα αγιάτρευτο πάθος, ένα ανώφελο καπρίτσιο. Οι αξίες δικαιούνται να κατακλύζουν τις ψυχές των ανθρώπων, να διευρύνουν τους ορίζοντές τους και να ανοίγουν νέους, παρουσιάζοντας τις διάφορες ενδιάμεσες ιδεολογικές αποχρώσεις πέρα από τη μανιχαϊστική αντίληψη του καλού και του κακού.

Συμπορευτής, βέβαια, των αξιών θα είναι πάντοτε και τα όνειρα. Όμως, θα βρίσκονται στο πλάι, βοηθοί στο έργο των αξιών και όχι πραξικοπηματικά να καταλαμβάνουν όλο το είναι του ανθρώπινου όντος. Η κοινωνία μας και κάθε άνθρωπος ξεχωριστά τρέχουν πάνω σε ένα διάδρομο που ποτέ δεν τελειώνει και πουθενά δεν οδηγεί, όπως τους έχουν υποδείξει τα παροδικά του πυροτεχνήματα των ονείρων. Και κάθε φορά που γίνεται η έκρηξη, τα όνειρα σαν μια λάθος χαραγμένη γραμμή αχνοφαίνονται στον ουρανό, ενώ οι αξίες σαν μια έμπνευση μαγική διασκορπίζονται στον αέρα τόσο αθόρυβα, χωρίς να τις αντιληφθεί κανείς, σα μια κίνηση σύννεφου. Μα το τέλος, όσο κι αν το απωθούμε, κάποια στιγμή θα έρθει και οι λέξεις που έχουν μείνει χαραγμένες στο χαρτί στον άλλο κόσμο ζωντανεύουν. Χτυπούν πόρτες, ζητούν το χρέος να πληρωθεί. Τα λησμονημένα αξεπλήρωτα πάθη των ονείρων, που τόσο καιρό κατατρώγουν του ανθρώπου την ψυχή, που τον έχουν κάνει βασιλομήτορα των πάντων σε κάθε γωνιά της γης και σε όλους τους γαλαξίες, σε κοιτούν στο τέλος με τα γυαλιά

τους μάτια και οι αχρείοι σε γέλια ξεσπούν, ενώ οι αξίες προσπαθούν να μη δακρύσουν, να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων όπως τους αρμόζει.

Και ακούγεται, λοιπόν, μετά το τέλος, από τον ουρανό η φωνή του προφήτη να φωνάζει και να γδέρνεται για μία ακόμη φορά:

«Αναγνώστες αθών, μέσα στο λιβάδι φαντασμάτων που ζείτε, η ψυχή προσκύνει στη σκιάς τα μεγαλεία και στην ονείρων την καταστροφή της ιστορίας. Ένας-ένας έρχεστε στην ουρά για να ανακτήσετε τη χαμένη σας αξιοπρέπεια. Μα έφυγε ο χρόνος και είναι πια αργά, κανείς δεν κατακτά την πολυπόθητη γνώση, αέρας στο χώμα η αυτοκρατορία και πάει. Πότε θα το καταλάβετε πια; Τα όνειρα πρέπει να βρίσκονται στην υπηρεσία των αξιών, να είναι άξιοι στρατιώτες-υπερασπιστές τους. Μονάχα αν οι άνθρωποι είναι «ήρωες που προχωρούν στα σκοτεινά», ο κόσμος θα μπορέσει να εξελιχτεί και να δημιουργήσει. Αλλά, βέβαια, πώς ξεχνιέμαι και 'γώ καμιά φορά μέσα στην πικρή μου πλάνη. Όσο το μόνο που παραμένει σκοτεινό είναι οι ψυχές των ανθρώπων μέσα στα ολόφωτά τους λιβάδια, αυτός ο κόσμος δεν πρόκειται να αλλάξει ποτέ... ».